

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 33 * 13. srpna 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
O teologickém
směřování
naší církve
píše
prof. Zdeněk Kučera

PAMIATKA TROCH SVĚTCŮV

Uctili sme si pamiatku Cyrila a Metoda a Majstra Jana Husa. Všetko začalo na dvoch stranách – v Košiciach, kde Náboženská obec ČČSH Košice v spolupráci a Českým spolkom a starostom Jozefom Szabóom z obce Lúčka pri Rožňave pripravovali púť na 5. 7. na starobylé miesto, kde ostala zrúcanina bývalého husitského kostola v Lúčke pri Rožňave.

Náboženská obec Bratislava sa rozhodla podporiť túto púť vyslaním veľkého autobusu, aby na husitskej púti v Lúčke zazneli husitské chorály podporené čo najväčším množstvom veriacich. Bratislavská náboženská obec pre veľkú vzdialenosť musela pripraviť výlet na dva dni. Prvý deň sme navštívili dedinku, ktorá sa volá Praha. Leží neďaleko Lučenca a prvé písomné správy o tejto, dnes už dedinôčke, pochádzajú z r. 1571 a už vtedy niesla tento názov. Nikto nevie, či je to napodobenina názvu mesta Praha v Čechách alebo má iný etymologický pôvod. Každopádne, obyvatelia sú na tento názov patrične hrdí. Prezreli sme si kostolík, vypočuli exkurz do dejín a potom pokračovali do Lučenca, kde sme navštívili Jiráskov dom, a potom už len do Gemerskej Hôrky, kde sme si pri harmonike nášho brata Ing. Petratura zaspievali množstvo moravských, českých a slovenských piesní. A spať sa nám vôbec nechcelo...

5. 7. ráno sme vyrazili do Lúčky. Obec nás privítala skutočne vyzdobená,

plná očakávania a my sme sa vydali do strmého kopca, kde nás privítala stavba pripomínajúca obrannú pevnosť a v nej zrúcanina kamenného kostola. Pripravená bohoslužba, ktorú vysluhovali Mgr. Ján Lauko, Mgr. Milan Graus a Mgr. Rastislav Míšura. Kázaním poslušil náš biskup Dr. Jan Hradil. Zaznela však aj kázeň v maďarčine a to biskupa Reformovanej cirkvi Dr. Gézu Erdélyiho, potom katolícky duchovný misionár pozdravil nemecky a španielsky a dvaja evanjelickí kňazi krásnou slovenčinou. Bolo veľmi príjemné, že celkom naplnený kostol vrátane nádvorja spieval naše piesne.

Spoločná večera Pánova, spoločné ďakovné modlitby, nádherné communio.

Po obede sa s nami br. biskup rozlúčil a odišiel do Prahy, kde sa na druhý deň mal zúčastniť bohoslužieb v Betlémskej kaplnke. Čakalo ho prekonanie 650 km, čo nie je málo.

My sme po spoločnom obede otočili autobus smerom k zámku Betliar, kde sme dostali mimoriadny výklad, ktorý zabezpečila členka našej cirkvi Ing. Vágenknechtová.

Potom už len cesta domov. K nám do Bratislavy to bolo okolo 300 km. Prišli sme do Bratislavy o 22,30 príjemne unavení, s pekným cirkevným zážitkom a rozhodnutím, že budúci rok snáď znovu.

Eva Holubeková

PROHLÁŠENÍ PRAŽSKÉHO BISKUPA

V těchto dnech byl zřejmě do všech NO naší církve zaslán pamflet, který jeho autoři prohlašují za tzv. Pastýřský list ke vzniku "staronové církve" Česká a moravská církev husitská. Odmyslím-li si gramatickou formu tohoto plátku, která odpovídá úrovni vzdělání dítěte mladšího školního věku, musím konstatovat, že z podepsaných signatářů jsou vedení pražské diecéze známi Petr Klíma a Pavel Svoboda. Prvně jmenovaný půso-

bil donedávna jako pastorační asistent v NO Teplice. Na podkladě zjištěných skutečností, které dokumentovaly podivné zásahy pana Klímy do chodu teplické NO, a s přihlédnutím k faktu nepravdivé informace o získané profesní kvalifikaci (předložil falešné vysvědčení o absolvování střední školy a byť se v Teplicích vydával např. za doktora psychologie, bylo zjištěno, že nemá ani ucelené základní vzdělání) byl služební poměr s dotyčným pracovníkem ukončen. Pan Pavel Svoboda zastával funkci finančního zpravodaje NO Teplice a rezignoval ze svého poslání na protest proti propuštění Petra Klímy ze služeb církve.

Uvedení pánové zřejmě chtějí své dosud nenaplněné ambice realizovat v projektu vzniku nového církevního společenství. Jistě jim v tom nemůže být zabráněno, pokud splní přísné normy dané legislativou České republiky. Chci jen upozornit, že odkaz Mistra Jana Husa je v poslední době zneužíván lidmi, kterým nejde prioritně o skutečnou názorovou pravdu, ale pouze a jen o uspokojení vlastních mocenských tužeb, jejichž podoba a zacílení již někdy hraničí s psychiatrickou diagnózou. Musím sdělit, že pan Petr Klíma má vůči naší církvi dosud nesplněné finanční závazky, které pražská diecézní rada bude nucena vymáhat právní cestou. Jde například o manipulaci s vysoušečem, který mu byl zapůjčen v době povodní. Ten nebyl dosud vrácen majiteli a dokonce máme podezření, že ho pan Klíma neoprávněně prodal jiné osobě. Takto bych mohl pokračovat dalším výčtem činností, jimiž tyto lidé prý naplňují odkaz Mistra Jana Husa. Rozumný člověk, který

je spirituálně ukotven v Církvi československé husitské a nepotřebuje tudíž hledat jiné duchovní zázemy, po přečtení tzv. Pastýřského listu udělá pouze jeden rozumný skutek: s lítostí, že byl zbytečně zmarněn další kus papíru, ho zahodí do koše.

Jsem rád, že díky panu Klímovi a několika mu podobných "husitů" zavedla pražská diecéze při přijímání nových služebníků církve povinnost absolvovat řádné psychologické vyšetření jednotlivých adeptů. Tím snad pro budoucnost bude zabráněno infikaci nevyzrálých osobností do svazku služebníků naší milé církve.

Závěrem konstatuji, že se již nemíním nadále celou touto kauzou zabývat, neboť si vážím času, který mi Hospodin dopřává pro normální práci, která je podobnými excesy blokována.

Karel Bican
biskup pražský

KAM THEOLOGICKY SMĚRUJE ČČSH

Motto: „Náboženský jazyk oslovuje myslitele existenciálně, on je do předmětu svého poznání vtažen se svou celou existencí, se svou konečností a úzkostí, se svými protiklady a svým zoufalstvím, se svými uzdravujícími silami, jež v něm jsou a se svou sociální situací. Vážnost teologických vět záleží právě v těchto existenciálních elementech.“

Pavel Tillich,
Systematická teologie I., str. 31

* Existenciální tázání v dějinách naší církve

Když patriarcha Karel Farský na I. církevním sněmu dne 30. srpna 1924 předložil návrh změny I. článku církevní ústavy, v němž byl prohlášen za nejvyšší normu víry církve „Duch Kristův, jak se zachoval v Písmu a v podání starokřesťanském i jak dochován jest... hnutím husitským a českobratrským“, ozval se v sále Národního domu na Smíchově potlesk a volání výborně. Nadšení sněmovníci pocítili, že uvedeným výměrem statečný patriarcha vyjádřil symbolickou zkratkou sumu svého osobního zápasu bohosloveckého a mravního i mnohaletého směřování a usilování modernistického hnutí českého a evrop-

ského, jež našlo svoje dějinné uskutečnění ve zrodu Církve československé. Návrh dovršoval úkol I. sněmu „uzákonit kladné hodnoty dosavadní církevní činnosti, definitivně rozhodnout o ideovém směru ČČS i závazně přiznat oprávněnost svého vzniku“. Dále pak ThDr. Karel Farský ve svém úvodním projevu charakterizoval hlavní poslání mladého společenství „aby se tu každému a všem dobře žilo, a aby životem naším zavládla čistá radost podle programu evandělia Jéžíšova, které má církev lidem zprostředkovat >aby všichni život měli a aby hojněji toho života měli<“ (Jan 10,10). Stanovisko, mobilizačně vyjádřené Karlem Farským, charakterizovala rezoluce naukového výboru, koncipovaná profesorem Karlem Statečným, návratem k "samotným evangelium", k "idei Boha osobního, nebeského Otce, v níž záleží náš universalismus", a to ve "zbožnosti promyšlené a důstojné", jež má "upravovat a posvěcovat život jednotlivce, rodin a společnosti podle zásad Kristových". V pozadí sněmovních stanovisek cítíme nevyslovené hoře z časů před dnem svobody 28. říjnem 1918. Tříživé jho náboženské i národní – jde o

výraz Farského – lze pojmově přiblížit výrazem "zákonictví" v životě náboženském, morálním i právním. "Litera" (2K 3,6) byla nadřazena životu, darovanému "nebeským Otcem, nejlaskavějším a nejvyšším dobrodincem a slitovníkem" a vykoupným Synem, jenž v Duchu posvěcuje náš život láskou k Bohu a k bližnímu. Kulturní výzvy k osvobození – T. G. Masaryk užíval slovo "odrakouštění" – naše bohosloví duchovně pozdvihlo a vyjádřilo heslem "dokončit českou reformaci". Současně filosofické objevy váhy osobnosti a prožívání životních situací, teologové mladé církve – oba se jménem Karel - Král - Farský a Statečný - uchopili a bohoslovecky vyjádřili z ducha evangelia a Kristova. Bohosloví nového církevního společenství přirozenost lidskou nepopřelo, nýbrž ji očistilo, povýšilo a přivedlo k dokonalosti zasazením do principu Boží lásky.

Na zasedání VI. sněmu dne 17. října 1971 v usnesení o přijetí Základů víry jako oficiální naukové normy církve v předmluvě k dalšímu textu bilancuje církev půlstoletý vývoj své teologie: „Jednotlivé dokumenty ČČSH Dokončení na str. 3

Putujeme za duši

Ve dnech 11. – 13. 7. 2006 se uskutečnil již 12. ročník "Putování za duši". Ve spolupráci s profesionálními umělci jej každoročně na Podorlicku pořádá br. farář Ervín Kukuczka. V minulých letech zde v rámci "Putování" vystupovali např. režisérka a recitátorka Hana Kofránková, herci a recitátoři Jitka Molavcová, František Derfler, Alfréd Strejček, Jan Vlasák, básník Erwin Kukuczka ad. Ten také náš Literárně dramatický klub Dialog na cestě ke svému "Putování" přizval.

Již loni jsme na pěti místech podorlického regionu vystoupili, letos pak se scénickým zpracováním eseje Olgy Nytové "Bůh jako hráč a experimentátor". Jak již napovídá název, autor-
Dokončení na str. 4

Zatvrzelost II

Při čtení v Písmu svatém se opakovaně vynořuje otázka, jak je tomu s Božími mocnými činy dějícími se uprostřed lidí. Tak ve Skutcích apoštolů čteme o chromém člověku, který už rezignoval na změnu svého údělu. Pravda, jeho blůzky jej den co den přinášeli k jedné z chrámových bran v Jeruzalémě. Nebyla za tím žádná vznešená motivace, ale mělo to praktické důvody. Kolem procházející lidé dávali nešťastníkovu almužnu. Když kolem něho procházeli apoštolové Petr a Jan, nedali mu peníze, ale ve jménu Ježíšově chromého uzdravili. Neptali se ho přitom, zda věří, že něco takového je možné. Neptali se ho ani na víru v Ježíše. Naproti tomu sám Ježíš, který se před svým ukřižováním prokazoval mocnými činy, přišel za onoho času domů do Nazaretu. V sobotu šel do synagogy. Ve shromáždění promluvil a vzbudil obdiv i úžas mnohých. Ti si kladli otázku, kde se to v něm bere, vždyť je jedním z nich. Znali přece jeho rodinu a to byli prostí lidé. Ježíš na to říká: „Prorok není beze cti, leda mezi svými.“ Evangelista Marek suše konstatuje, že tam Ježíš nemohl učinit žádný mocný čin, jen na několik nemocných vložil ruce a uzdravil je. Přitom se podíval jejich nevěře. Co si máme počít s těmito v jistém smyslu protichůdnými informacemi?

Aniž by byla jakákoli řeč o víře chromého či víře těch, kdo ho tam přinášeli, byl ten člověk apoštoly uzdraven. Víra je výrazem nejen nějakého očekávání ale také souhlasem ke konání s námi, tím v něhož věříme. Na rozdíl od lidí, kteří důvěru v ně vkládanou jsou schopni zneužít ke škodě důvěřivce, Bůh se ke člověku vkládajícímu v něho důvěru nechová jako k předmětu, se kterým si může nakládat, jak se mu zachce. Ve světle této skutečnosti pochopíme, že ani s oním chromým nebylo jednání bez jeho vnitřního souhlasu. On to demonstroval po svém uzdravení tím, že „chodil, skákal radostí a chválil Boha“ a nebyla mu v tom překážkou skutečnost, že se mu uzdravení dostalo skrze dva obyčejné muže Petra a Jana. Naproti tomu Ježíš, ač se v synagoze setkal s obdivem a úžasem, nemohl tam nic mocného učinit. Čteme, že se přítomným stal kamenem úrazu. Proč? Vadilo jim, že byl jeden z nich a přesto byl jiný, nebyl jako oni. V jejich mysli se vůči Ježíšovi usadil předsudek, který je zneschopnil poznat, že v jeho pobytu uprostřed nich se jim dostalo Božího navštívení.

Platí to i dnes. Bůh k nám přichází, promlouvá k nám a koná v událostech všedních dnů a skrze obyčejné lidi, které možná i známe a leccos o nich víme. V našem vyrovnání se s těmito skutečnostmi se rozhoduje, zda v naší mysli i srdci vznikne zatvrzelost, neochota a proto neschopnost přijmout to, co se vymyká naší omezenosti, kterou my jako takovou nevnímáme. Naopak, chápeme ji jako sebejistotu, jako vědění a tedy svého druhu bohatství. Právě to nás činí nesvobodnými, spoutanými a tak zatvrzelými.

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

10. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Kéž by nic nepřišlo nazmar

Ježíšovy mimořádné činy je lépe nazývat "znamení" a ne zázraky. Zázrak vyvolá úžas, strach, ale možná i pochybnosti, kdežto znamení je ukazatelem směru, pokynem, výzvou k následování. Ježíš ví, že pravá péče o člověka se týká celé lidské bytosti, těla i nitra. To je třeba připomínat zejména nyní, kdy mnozí se honí jen za hmotným blahobytem a duši nechávají hladovět, anebo ji sytí ledačím podřadným; kdy zas naopak je potřebným dáváno leckdy jen slovo, ne úplná pomoc; kdy vírou někteří rozumějí pouze smýšlení a ne následování Pána; kdy i večeře Páně u vlašných křesťanů poklesla na vyprázdňený obřad bez mravních důsledků.

Dnešní evangelní příběh vyprávějí celkem shodně všichni evangelisté. Janovou zvláštností je Ježíšovo odmítnutí možnosti, že by ho lid vyhlásil za židovského krále. Ten, jemuž dal jedinečnou moc nade vším sám Bůh, nepotřebuje přijímat omezenou moc od lidí. Ostatně pouhá změna politických poměrů ještě nikdy nepřinesla lidem pravou spásu. Tu nám přinesl Kristus ve svém kříži a vzkříšení.

Vstup: 2 Kr 4,42-44 (nebo Ž 107,1-9) (navrhovaný příběh z Davidova života sem tematicky nezapadá)

Tužby:

2. Abychom všichni z duchovního bohatství, jímž nás Kristus obdaroval, dovedli ochotně a štědrě rozdávat jiným...

3. Aby nikdo z nás nezůstával netečný k jakékoli bídě bližních, ať hmotně nebo duchovně...

Epištola: Ef 3,10-21

Evangelium: J 6,1-21

K obětování: 1 K 10,15-17 (nebo Ž 33,18-21)

Závěrečné čtení: Ž 145,9-16 (nebo Jo 2,18-19)

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, kéž nám každé pohoštění u tvého svátostného stolu připomene, že pravá víra má přinášet ovoce života. Nemusí být mezi lidmi žádného nedostatku v ničem, budou-li všichni na tebe pamatovat a řídit se tvým slovem i příkladem. Rač tedy vymazat z našich srdcí sobectví a lhostejnost k bližním! Jako tvoji praví následovníci máme být první na místě všude tam, kde někdo z našich bližních strádá a potřebuje naši pomoc. Uč nás raději sloužit než vládnout. Ved' nás k pokoře, lásce a ochotě pomáhat.

Vhodné písně: 22, 24, 25, 65, 112, 113, 129, 157, 169, 187

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 32

Počítám, že zavrou profesory do karcery a "boudy" zavrou. My se asi záhy místo náboženství musíme ohlížet po něčem jiném.“ Že na ústavě, kde vyučoval náboženství Karel, zůstalo dlouho po převratu "všecko pravidelné", svědčí mimo jiné i o značném vlivu a oblíbenosti Karlově, neboť osobní vliv v takových případech hraje jistě velkou roli. Pokud vím, a pokud potvrzeno už jinými, byl osobní poměr mezi Karlem a studenty všude co nejpřátelštější. Ze psaní právě uvedeného je pak nade vši pochybnost patrné, že Karel svého vlivu užíval v zájmu náboženství. Vánoce 1918 trávil opět u nás v Praze, když moje žena po operaci a dlouhé rekonvalescenci se zase mohla poněkud činněji ujmout domácnosti; měli jsme, tehdy na Štědrý den i pak o dalších svátcích, ke stolu též legionáře, jež se mi podařilo nahodile pozvat; o Štědrém večeru střelce 39. pluku italských legionářů, povov-

láním dělníka z jižních Čech, který téže noci jel s plukem do Českých Budějovic (pluk Prahou jen projížděl), o svátcích pak našim milým hostem byl důstojník 22. pluku francouzských legií; další host, který ve své ruské uniformě nejvíce imponoval – jeden z těch, kteří doprovázeli Prahou auto presidenta Masaryka, to vlastně legionář nebyl, což jsem však seznal až později.

Jak přišel Karel v Přelomu na straně 68, pojal právě o těchto Vánocích myšlenku zpracovat kostelní obřady český.

Ve školním roce 1918-19 vyučoval se svolením zemské školní rady dvě hodiny týdně mravouce též při střední hospodářské škole v Plzni, za roční odměnu 200 Kč za každou vyučovací hodinu; tímto vyučováním je pověřilo kuratorium plzeňské rolnícko-mlékařské školy. Soukromě věnoval se za svého plzeňského pobytu, a ovšem už dříve, pokud vím, také studiu franštiny – což se u něho rozu-

mělo jako u profesora na reálce jaksí samosebou.

Z beletrie před válkou rád čítával slavné romány Sinkiewiczovy. Jejich postavy, živě líčené, se mu zamlouvaly. Od vypuknutí války nikdy se už o Sienkiewiczovi nezmínil. Oheň a meč řádlil ve skutečnosti, nebylo třeba číst o nich v románech, psaných na podkladě, od něhož my jsme se vzdalovali. Nám se přiblížil v těch letech ještě více Jirásek se svým "Temnem" (Karel mi je jednou věnoval k Ježíšku). Ze Sienkiewiczovy nabyly u nás tehdy největší ceny jeho Listy z cest, prorokující v minulém století osud Belgie, který se tak přesně vyplnil v roce 1914. Tuto knížku chovala moje žena do té doby v knihovně takřka nepovšimnutou. Karel ovšem, jak jsem naznačil, pročítal i ostatní spisy školní knihovny druhé plzeňské reálky, částečně z úřední povinnosti.

JUDr. Josef Farský
(pokračování přístě)

Nad Písmem

POKORA PŘIJMOUT

Až pohříchu často bývá vykládán text o nasycení zástupů jako předobraz nebeské hostiny a automaticky se Ježíšovu konání, při kterém rozmnoží dvě ryby a pět chlebů a nasytí jimi pětitisícový dav, přisuzuje nutně eucharistický charakter. Zároveň jsou však pohříchu často opomíjeny další nezanedbatelné skutečnosti, které k nám při této události promlouvají. K naší škodě se při biblických zázracích nezřídka tážeme, jakým způsobem se to mohlo stát, jak je to možné, ale otázka, která se vynořuje hned vzápětí – co nám Bůh tímto o sobě sděluje, žel Bohu, zůstává nezodpovězena.

Předně si uvědomme, že situace, kdy z mála je mnoho, kdy beznadějí a jasná prohra se mění v triumfální vítězství, nejenže jsou v Písmu hojně zastoupeny, ale stávají se nosnými pilíři dějin spásy Božího lidu. Připomeňme zrození vůdců lidu a proroků ze starých nebo neplodných matek, bezpečně vyjití z egyptského otroctví navzdory dotírajícím ozbrojeným pronásledovatelům, voda ze skály, mana, vítězství v bojích proti přesile nepřátel a také událost nasycení zástupů chlebem z rukou proroka Eliši (2 Kr 4,42-44), která zaznívá při dnešním prvním čtení. Ježíš tedy nekoná nic nového, nic, s čím by neměl Izrael ve své historii svoji zkušenost. Ježíš se připojuje k linii těchto mocných činů, které o Bohu něco podstatného sdělují, a sice: Kde končí člověk, tam Bůh teprve začíná. Bůh ukazuje východisko ve chvíli, kdy člověk je na pokraji sil a dál už vidí jen konec.

Ve světle těchto mocných událostí uprostřed Božího lidu máme možnost poznat, že se můžeme a máme spoléhat na Boha a ne se snažit za každou cenu vše zvládnout a dokázat sami. Teprve až si uvědomíme své limity, svou lidskou nedostatečnost a vpustíme Boha do svého života, aby se ujal našeho lopotění a pokračoval dál, pak se může něco stát – poznáme objetí Otcovské starostlivé náruče. A právě

to považují za těžiště dnešního evangelního textu.

Stojí za povšimnutí, po čem následovalo syčení lidu. Předtím Ježíš lidu přibližoval své poslání, vyjevoval jim tajemství vztahu mezi Synem člověka a Otcem v nebesích, že on sám je oním Synem člověka, mluvil o soudu a o Božím království. Kdo by v té chvíli myslel na jídlo, řekneme si. Ježíšovi není lhostejný člověk i se svými "přízemními" potřebami a po pokrmu duchovním se stará i o pokrm tělesný. Zde vidíme, že Nový zákon neakcentuje rozpor mezi hmotným a duchovním, jak se stalo později v křesťanské tradici (jakýsi novoplatonismus, tj. materiální = špatné). Pro Boží království potřebuje člověk obojí. Na první pohled nám to z textu ani nepřijde, ale nebylo ani trochu jednoduché tento zástup uklidnit a přimět ho, aby se posadil. Představme si početný dav lidí, který je unavený, hladový, otrávený a který by po horkém odpoledni nejrady odešel domů.

Zřejmě i učedníci byli nervózní, protože je Ježíš neposlal do města na nákup, ale uložil jim úkol, aby se lid posadil. Místo toho, aby všichni jednali, aby pro opatření jídla vyvinuli nějaké úsilí, se mají posadit a čekat. Jaká pasivita, která se nám přezaměstnaným a přezaneprázdněným příčí a která jistě nebyla po chuti ani tomuto lidu. Pro každého z davu to znamená být pokorný a zároveň mít důvěru, a to mně Pán ví, že něco dostanu. A teď to nejtěžší: Že pro to nemusím udělat vůbec nic, jen přijmout.

Žijeme v době, která je plná aktivity, výkonu a nezávislosti. Žijeme v prostředí, které pohrdá všemi, kteří nic nedělají a pro svůj chléb jsou závislí na druhých, společnost a třeba i na sociálních dávkách. Tento příběh spíše než o eucharistické hostině vypovídá něco důležitého o tajemství Božího království či lépe řečeno odpovídá na otázku, pro koho je Boží království určeno, kdo je pro ně způsobit? Zde je zapotřebí se zbavit našich představ

a iluzí, které jsme si o Božím království vytvořili. Boží království není odměna za naše zásluhy, co jsme všechno stihli, dokázali a všechna dobra udělali. Boží království je pro ty, kdo vědí, že jejich námaha bez Božího přispění je marná. Pro ty, kdo jsou natolik pokorní, že dokáží přijmout Otcovskou milost, přijmout Boží odpuštění. To nás nevyhnutelně staví před jednu nepopulární a nepřijemnou věc, nepřijemnou stránku pokory – přiznat svou slabost, hříšnost a nehodnost.

Znamená to probrat se z opojení lidských vymožeností, oprostít se od dnešního kultu krásy, zdraví a mládí. UVědomit si, že před Bohem stojíme vždy s prázdnými rukama a jsme to my, kdo dostáváme. Musíme přistoupit na to, že Boží odpuštění si nelze nějak zasloužit nebo získat, ale pouze přijmout. Největší a nejtěžší kus vykonané práce v našem životě je na nás samých, na našem srdci. Ne, jak se dokážeme ve světě otáčet, předvést se před ostatními svou inteligencí, schopnostmi a pracovitostí. Před Bohem neobstojí ostrost loktů, ale pokora srdce přijímající Boží obdarování.

Jaroslav Krivánek

**Učiň mne,
Pane,
nástrojem,
ať zářím, ať zářím
tvým pokojem.
Kdo dává, dostává,
mnohem víc přijme,
kdo ztrácí nalézá
sebe i jiné,
kdo bližním odpouští,
sám milost pozná,
ba ani smrt mu víc
nebude hrozná.
Učiň mne,
Pane,
nástrojem,
ať zářím, ať zářím
tvým pokojem.**

(Z písně Učiň mne, Pane,
nástrojem; podle modlitby
Františka z Assisi)

HUSŮV SBOR V JÍLOVÉM SLAVÍ SEDMDESÁTKU

Počátkem léta 1936, dne 28. června, druhý patriarcha Československé církve ThDr. Gustav Adolf Procházka slavnostní bohoslužbou otevřel právě postavený Husův sbor v Jílovém u Prahy. V té době jílovská náboženská obec měla již za sebou šestnáctileté trvání. Od euforických začátků v době, kterou známe z Peroutkova Budování státu (někteří z Olbrachtovy Anny proletářky), náboženská obec těchto 16 let sbírala zkušenosti a duchovně vyzrávala, jak o tom vydává svědectví kronikářka Božena Hroníková, choť ředitele školy. Faráři se v počátku často střídali, o schopnostech některých svědčí v kronice zaznamenaný povzdech biskupa (později prvního patriarchy) ThDr. Karla Farského z inspekční návštěvy 29. 7. 1923: „*Seděl jsem tam v lavici, ale raději bych se viděl pod lavici.*“

Konsolidace nastává nástupem faráře Vladimíra Šabackého v roce 1925. Koncem tohoto roku náboženská obec zakupuje od Víta Šulce pozemek pro stavbu sboru na návrší nad Šenflukovou ulicí. V roce 1931 se jílovským farářem stává čerstvý absolvent teologické fakulty Josef Mrkus (nar. 1906) a "s chutí a odva-

hou, která je mládí vlastní" (dle kroniky) připravuje stavbu. Prostředky na stavbu poskytli Ústřední rada ČČS, Okresní správní komise, Občanská záložna, ale zejména členové náboženské obce, sympatizanti a jílovští rodáci. Koná se i sbírka formou symbolické koupi cihel. Dne 4. 11. 1934 je ze tří předložených návrhů vybrán k realizaci projekt mladého (nar. 1904) stavitele Antonína Budila z Krhanic, navržený v čistých liniích tehdy nového funkcionalistického slohu. Projekt byl pro autora ztrátový, ale zvýšil jeho odbornou prestiž. Výkop základů kostela byl proveden zdarma. Stavba si, k lítosti všech, vyžádala i jednu obět: 30. 9. 1935 spadl do studny Josef Hřebejk a na následky zranění zemřel.

Josef Mrkus byl jílovským farářem do roku 1947, kdy odešel na vlastní žádost do Děčína, v tehdy dosídlovaném pohraničí. Zemřel 12. 2. 1996. Architekt Antonín Budil zemřel 16. 2. 1989. Rozloučení s oběma proběhlo v jílovském Husově sboru. Jejich společné dílo se zachovalo do našich dnů s nepatrnými změnami z konce šedesátých let, kdy za působení faráře Jana Minaříka byla plo-

chá střecha nahrazena nízkou valbovou a okna v apsidě kněžiště byla z vnitřní strany zazděna. Kamenitou stráž pod kostelem změnil současný farář Lubomír Polinský v terasovitou zahradu, evokující atmosféru středomoří, s kaskádami jezírek.

K oslavě 70. výročí jílovského Husova sboru zde dne 23. 7. 2006 sloužil slavnostní bohoslužbu pražský biskup Mgr. Karel Bican. Za téma kázání zvolil Žalm 100,1-2: „*Hlahol Hospodinu celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem!*“ A z Janova evangelia 15,16: „*Vy jste nevyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo.*“ Téma rozvedl úvahou o úloze křesťanů v současném světě. Prostor kostela zaplnili do posledního místa domácí i přespolní, včetně představitelů města Jílového a věřících z náboženské obce Nesvačily. V následujícím neformálním rozhovoru bratr biskup doznal, že rád jezdí do Jílového i proto, že zde nemusí řešit žádné konflikty. Kéž tato charakteristika platí pro veřejný život v Jílovém, i mimo náboženskou obec naší církve!

Otakar Šmíd

KAM TEOLOGICKY SMĚŘUJE ČČSH

Dokončení ze str. 1

v průběhu dějinného a dialogického vyjevování pravdy Evangelia vyjadřovaly v podstatě správným, avšak jednostranným způsobem pravdu víry soudobé církve. Proto se při zachování základního bohosloveckého smyslu, vystihujícího zvláštní obdarování ČČSH... měnily... Přes tyto okolnosti lze prohlásit naukový vývoj ČČSH v podstatě za správný. V neobyčejně složitých dějinných podmínkách má významný podíl na uchování živé víry v ČČSH pro přítomnost. Bohosloví udržuje zdravý základ církve při duchovní pohotovosti k vyznání, svědectví, misii, obětavosti a službě. Tak přispívá, aby se v životě uskutečňovalo základní pojmové určení ČČSH.“ ČČSH tvoří křesťané, kteří usilují naplnit současné snažení mravní a poznání vědecké duchem Kristovým, jak se zachoval v Písmu a v podání starokřesťanském i jak dochován jest... hnutím husitským, českobratrským, citace I. článku Ústavy z r. 1924, jak jsme o něm hovořili shora, je doplněna slovy "a dalším úsilím reformačním", čímž se mluví o obrozené, liberální a modernistické snahy 19. a počátku 20. stol. V tomto usnesení byl poprvé od nastolení marxisticko-leninské státní ideologie uvedený článek veřejně plně citován – hovořit o naplnění vědeckého poznání duchem Kristovým bylo zapovězeno. VI. sněm se k universalistickým myšlenkám a směřování I. sněmu přiznal v situaci dozrávajícího politického uvolnění a naděje filosofického a náboženského dialogu "pražského jara roku 1968", kdy se již do budoucna rýsovaly šedivé a dusné mraky normalizace. V této dějinné situaci držet pozice křesťanského universalismu znamenalo v korelaci rozumu a zjevení či filosofie a teologie – jak se dobo-

vě Augustinem označený vztah Bůh a duše – Deus et anima – vyjadřoval, obrátit se k biblickému zjevení, k pramenům teologie a zdroji církevního života. Uvedené zhodnocení významu teologie pro vyznavačskou pohotovost a životnost církevních obcí i realistické posouzení složitosti procesu ideového vývoje církve zapůsobilo natolik hluboce, že jej ústřední rada připomněla ve svém usnesení o patnáct let později, kdy jsem byl opět ustanoven generálním tajemníkem sněmu, tentokrát již VII. Uvedení věroučných pramenů víry před otázkami a odpovědní Základů víry zasloužilo se o ekumenický dialog, jenž se plně otevřel až po r. 1989. Z otáček nabyla největší váhy, teologického uznání i ohlasu v duchovní správě hlava I. O církvi. Ta označuje Boha samotného v Ježíši Kristu původcem dějin spásy a zdrojem života církve (ot. 1-7), jednu Boží církev vnímá jako viditelnou v místních obcích (ot. 8-14), vymezuje úkoly církevních organizací (ot. 16-26), stanoví eklesiologické principy (ot. 27-41), formuluje víru o vzniku ČČSH a vytyčuje oprávněnost našich obcí k oddělenému životu jen v úsilí o větší čistotu a věrnost Boží církvi (ot. 42-50). Odpovědi Základů víry, těžené z biblického zjevení, tradice i moderní teologie a zkušenosti duchovní správy hlavního autora prof. Zdeňka Trtíka, odhalovaly zejména jeho žákům hlubiny duchovního žití, posilovaly ve víře a celému duchovenskému sboru ukazovaly na smysluplnost kněžského díla v době útlaku služebníku Krista a která církvi upírala budoucnost. Existenciální dosah Základů víry a jejich kazatelskou inspiraci po opadnutí ateistického tlaku vystřídal tu hlubší tu povrchnější snaha o jejich rozvinutí či dokonce revizi, již většinou schází pozhřebání shůry. „Dogmatika může

být útokem a ona může být také obranou. Dogmatika staré církve byla útokem... A protože je útok nejlepší obranou, dosáhla vítězství.“ (Paul Tillich, Dogmatika – Marburské přednášky 1925, Düsseldorf 1986, str. 25). I teologie Základů víry se podílela na vítězství nad ideologií totality jednoho světového názoru.

Zdeněk Kučera
Dokončení příště

Mezi přáteli

16. června byl Literárně dramatický klub „Dialog na cestě“ pozván na smíchovskou faru k veřejnému představení poezie a povídek z dílny svých členů.

Dvěře fary mi otevřel asi sedmdesátiletý bratr, o kterém jsem se později dozvěděl, že vůbec není sedmdesátník, ale je star devadesát šest let a je dokonce nejstarším žijícím členem ČČSH. Mgr. Petra Šachová se za pomoci sestry Libušky ujala s noblesou role hostitelky. Náš klub reprezentovali PhDr. Olga Nytrová, Květa Salmonová a já. Úvodem našeho programu jsme náboženské obci Smíchov předali moji poslední knihu, na jejímž vydání se podílela řada členů našeho klubu. Olga Nytrová si ve své poezii kladla laskavě jízlivé otázky. Já jsem se přes bolest pokusil s posluchači dosáhnout katarze a Květa Salmonová přednášela své verše "na tělo" všednímu dni.

Nádherná farní zahrada s altánkem, krytá strání s vysokými stromy, poskytuje příjemnou atmosféru diskuzím vážným i méně vážným. Smíchovští se ukázali jako hluboké lidské a poezie milovné společenství. A zatímco všichni v ulicích, v metru proklínali horké tropické slunce, v našich srdcích hrálo slunce sounáležitosti.

Ota Ševčík

Ptáme se kandidátů na úřad patriarchy

* Pamětníci vzpomínají na časy, kdy chodilo do našich sborů mnoho dětí a mladých lidí. Máte recept na to, jak je znovu „přilákat“?

Tomáš Butta:

Osobně si obdělávám, kdy do našich sborů pravidelně chodilo mnoho dětí a mladých lidí, nepamatuji. Máte zřejmě na mysli dobu hnutí nedělních škol, jejichž organizace je spojena s prof. Rudolfem Horským, představitelem katechetiky naší církve. Z vlastní zkušenosti vím, že křesťanské vedení dětí a setkávání mládeže se uskutečňovalo a uskutečňuje v naší církvi v menších skupinkách. Kromě zvláštních jednorázových akcí, kterých se zúčastní větší počet mladých lidí třeba z více náboženských obcí.

Víra není sama od sebe. Víra se musí předávat, víra je ze zvěstování. Problém začíná již tam, kde rodiče nechají pokřtít své děti a tím to pro ně končí. Nepřijdou s dítětem či s dětmi ani jednou za čas do sboru, a to ani na akce přímo pro děti určené. Ke křtu však patří následná duchovní péče a účast na životě církve.

Cest, jak otevřít mladé generaci prostor v církvi a svědčit jim o Ježíši Kristu, je více.

Například je to nápaditá a tvořivá bohoslužba s dětmi či rodinami, duchovní péče ve sboru, výuka náboženství ve škole, víkendová setkání, letní křesťanské tábory a jiné.

Jednou z forem je i biblická dramatizace, které se již několik let věnuji spolu s manželkou Jindřiškou a dalšími ochotnými spolupracovníky. Nejde však o laciné "lákadlo", nýbrž o součást zvěstování Božího slova v jeho rozmanitosti.

Cesty evangelia k mladé generaci jsou různé. Záleží na těch, kteří se takové práci chtějí věnovat a věnují. Vyžaduje nadšení z Ducha i katechetickou odbornost a trpělivost. Nelze se také trápit nad malými výsledky a rezignovat před nejrůznějšími překážkami, které se dostávají.

Znamená to často vytrvalou schopnost věnovat se jednotlivcům. Každé jednotlivé dítě a mladý člověk má před Bohem svou hodnotu.

Při hodině náboženství ve škole jsem letos vyprávěl příběh o záračném přechodu Izraelců Rudým mořem. Jeden žák první třídy se s vážným výrazem ve tváři zeptal: „Proč Pán Bůh dříve dělal zázraky a dnes už ne?“ Vzápětí si sám odpověděl: „Aha, už vím. Teď je moc starý a tak to nedokáže.“

Jiná žákyně na to nesouhlasně reagovala: „Ale Pán Bůh dělá zázraky přece stále.“

Jan Hradil:

Dostal som otázku, ktorej by som vytkol jeden termín: „Ako nalákat mladých do kostola.“ Mám zato, že sa nemá "lákat". Mladí ľudia musia kostol objaviť.

Otázku som dostal telefonicky tesne pred tým, než som vstúpil do väzenia v Ilave. Prijal ma plk. Mgr. Ladislav Resek, riaditeľ ústavu. Položil mi tiež veľa otázok a jednou z nich bola otázka: „Ako je možné, že ľudia, ktorí prešli kresťanskou výchovou, skončili u nás?“ Jednoduché – Nestretli Krista.

Rovnako ako mladí ľudia, ktorí dnes nechodia do kostola, sa po Kristovi prevažne nepýtajú. Ich záujem je jednoducho iný. Avšak je jedna istota – dorastú. Naše kostoly majú veľa ľudí staršej generácie. Počet ľudí sa však roky nemení. Položil si niekto otázku „Prečo?“

"Babičky dorastú." Málčko si uvedomuje, že sa zmenil vztah v rodine. Zmenili sa archetypy. Muž už nie je subdominantou, žena už nie je odsúdená do role "služobnej matky", deti už nie sú poslušnými deťmi. Veľakrát sa tieto deti snažia, aby sme poslúchali my – rodičia. Ak sa pýtate v rodinách dnešnej spoločnosti, či spolu komunikujú, či spolu obedujú, zistíte, že možno v nedeľu.

Činorodosť záujmov utvorila nový typ rodiny. Musíme sa s tým zmieriť.

Patriarcha, nech ním bude ktokoľvek, nemá tak veľký vplyv na spoločenstvo v náboženských obciach. Musí to byť miestny farár, ktorý pripraví takú atmosféru, aby sa v ňom cítili dobre ľudia rôzneho veku.

Budeme radi, keď budú na faru prichádzať rôzne generácie v rôznom čase, veľakrát nie spoločne. Pretože dnes sú problémy medzigeneračné a otázky celkom rozdielne. Bude iste rozdielna aj zbožnosť tej či onej generácie. A otázku nie je možné zodpovedať inak ako: „Pomáhaj nám Pán Boh.“

Pokud máte pripravené otázky pro kandidáty na úřad patriarchy, máte poslední možnost zaslat je, a to nejpozději do 27. srpna, na adresu redakce:
Český zápas, Wuchterlova 5,
166 26 Praha 6
nebo mailem
cesky.zapas@ccsh.cz

ZPRÁVY

Swingové bohoslužby

V neděli 13. srpna od 17 h se budou v kostele Jana Křtitele Na Kampě konat swingové bohoslužby. Všichni jsou srdečně zváni.

(jvk)

K srpnu roku 1968

Lidská paměť je krátká a některé události je dobře si stále připomínat. Například okupaci z roku 1968. Komponovaný program povídání a zpívání "Jdi domů Ivane" je toho dokladem. Pásmo, které si můžete objednat na tel.: 607 250 070, bude provedeno ve vaší NO za obvyklých podmínek.

(jvk)

Poděkování

Vám všem, kteří jste přispěli do celocírkevní sbírky na pomoc postiženým povodněmi, oznamujeme: Náboženská obec ČČSH v Sázavě obdržela dne 17. 7. 2006 z celocírkevní sbírky pro postižené povodněmi finanční prostředky ve výši 20.000,- Kč. Dne 31. 7. 2006 členům naší církve, manželům Danešovým a sestře Martínkové v Sázavě, bylo předáno po 10.000,- Kč. Vám všem, kteří se podíleli na pomoci manželům Danešovým a sestře Martínkové, velmi děkujeme, vážíme si velice vaší štěrnosti a laskavosti a radujeme se společně s vámi, že jsme naše sestry a našeho bratra obdarovali úlevou a vyjádřenou účastí s jejich trápením v modlitbách i finančními prostředky. Mají za sebou řadu oprav a ještě je mnoho čeká k odstranění všech poškození z povodní. S Boží pomocí v rodině Kristově jsou i touto skutečností posíleni naši jmenovaní ve víře a v důvěře v našeho Pána. Za toto všechno Bohu díky.

Za náboženskou obec v Sázavě

Olga Rajnošková, jáhenka

Hledáme asistenty

Milí přátelé,
pro náš osmý ročník tzv. Putování s oslem, což je vlastně puták pro handicapované spoluobčany, především vozíčkáře a nevidomé, nám ještě chybí několik osobních asi-

Putování...

Dokončení ze str. 1
ka zprostředkovává posluchačům biblickou tematiku neotřelým způsobem, někdy v netušených souvislostech. Avšak zklidnění, meditace, zamyšlení nad základními hodnotami třeba i z jiného úhlu pohledu, to vše může přispět k prohloubení duchovního života každého z nás.

A o to se také snažili všichni účinkující - Olga Nytrová, Markéta Hlasivcová, Erwin Kukuczka a Michal Šimčík. O hudební doprovod a veškerou zvukařskou techniku se obětavě staral Václav Strachota.

"Premiéra" se konala ve sboru v České Třebové, kde naše vystoupení natáčela i místní televize. Zde jsme také navázali kontakt s velice milou sestrou

stentů. Letos se totiž přihlásilo rekordní množství účastníků a my nechceme nikoho zklamat. Ubytování a strava pro asistenty zdarma. Vhodné především pro vysokoškolačky nebo středoškolačky, kteří tento pobyt mohou uplatnit jako odbornou praxi.

Termín konání: 10. – 16. září.

Místo konání: okolí malebné vesničky Lutová na Třeboňsku. Pohodlné ubytování v místním pensionu pro handicapované. Rovněž cestovné můžeme hradit.

Kontakt:

Karel Filip, vedoucí tábora, mobil: 603175004, tel./fax: 386321577

Marie Heřmanová, zástupkyně, tel.: 386322545

Adresa: Domeček, Branka 588, 374 01 Trhové Sviny

Webové stránky ERC

Upozorňujeme, že byla dokončena nová podoba webových stránek Ekumenické rady církví. Stránky byly rozšířeny o nové užitečné odkazy a jsou k dispozici také v německé a anglické jazykové mutaci. Viz www.ekumenickarada.cz.

(red)

Dny vděčnosti

Ekumenická rada církví ve spolupráci s Ekologickou sekcí České křesťanské akademie zvou k účasti na "Dnech vděčnosti za stvoření". V rámci těchto dní se uskuteční také výstavka dětských kreseb na téma Stromy, stromky, stromečky. Inspirační texty k tomuto tématu i další podrobnější informace jsou k dispozici na stránkách ERC.

(red)

Rýmování o životě

Každý pátek od 9.15 do 9.30 h můžete poslouchat na radiu Proglas našeho faráře Miroslava Kubíčka:

* 11. 8. Ještě jednou o tom, jak mluvit či nemluvit o Bohu...

Jestliže jsem užil výrazu "jakoby Boha nebylo", myslel jsem to v podobném slova smyslu. Nepočítat s jakousi metafyzickou hypotézou všemohoucího a všudypřítomného Boha, podobně jako opravdově dospělý člověk už nepočítá s tím, že ho jeho tatínek a maminka vždycky povedou za ručičku, budou žehlit

Drahoslavou Zdražilovou, kterou jsme v průběhu pobytu navštívili a která našemu Literárně dramatickému klubu věnovala dar ve formě knih. Druhý den byla na pořadu dvě vystoupení - ve sboru v Žamberku a večer v barokní kapli sv. Jana Nepomuckého v Letohradě. Kaple shlídí na město s tzv. Kopečku, ale krásnou lipovou alej, která k ní vede, jsme nedokázali úplně po zásluze ocenit. Zrovna jsme se totiž snažili dopravit nahoru aparaturu. Slyšeli jsme, že se dá autem vyjet až ke kapli, ale již podruhé se nám nepodařilo tu inkriminovanou silnici objevit.

Třetí den jsme zavítali do kostela Českobratrské církve evangelické v Brandýse nad Orlicí. Do dějin Brandýsa nad Orlicí se významně zapsala Jednota bratrská. V rozbořeném čase

jeho průšvihy a foukat mu na bebínka. Dospělý člověk si zkrátka musí svá břemena nést sám, ve svobodě a odpovědnosti. Jako by Boha nebylo - přesto však na každém kroku vědomý si své odpovědnosti Božím přikázáním, nárokům a vůli.

* 18. 8. Ještě Bůh není jako my a také o naději, která neklame.

Ještě, že Bůh není jako my. Kdyby byl stejně tvrdý a nekompromisní jako dokážeme být my, kdo z nás by měl šanci? Kolikrát za můj život by už musel Bůh rezolutně prohlásit: "Tak, za to, co teď řekl, za to, jak se teď zachoval, jsem s ním už definitivně skončil!" Naštěstí to uzavřeno není, naštěstí Bůh není jako my. Dosud s námi neskončil.

* 25. 8. O čekání na zázraky aneb zázraky se dějí, jen mít oči k vidění.

Zázrakem je každý jev či událost, ve které se nám otevírá něco z toho, bez čeho by náš život byl plochý a prázdny. Zázrakem je každý okamžik, každé setkání, ve kterém rozpoznávám dílo našeho Stvořitele. Jestliže se dokážeme v úžasu sklonit před nesmírností, krásou a harmonií stvoření, dokážeme se pak i v pokoře a s vděčností sklonit před svým Stvořitelem.

(red)

Ekumenická neděle

Vážené sestry, vážení bratři, jako každým rokem, tak i letos by vás, vaše sbory, obce a farnosti Ekumenická rada církví společně s Českou biskupskou konferencí rády pozvaly k organizování ekumenických shromáždění konaných v rámci Ekumenické neděle. Ekumenická neděle má povzbudit věřící na těch místech, kde se ekumenická spolupráce teprve začíná formovat, a zároveň podpořit ta, kde již k mezidenominacním setkáváním dochází.

Liturgické texty pro třetí zářijovou neděli připravila Českobratrská církev evangelická a jsou k dispozici ke stažení na webových stránkách ERC www.ekumenickarada.cz.

Tam také naleznete další informace (co to je ekumenická neděle) a články (Světový den míru).

Jitka Klubalová (Krausová)
vedoucí tajemnice ERC v ČR

zde nalezl u Karla staršího ze Žerotína útočiště biskup Jednoty bratrské Jan Amos Komenský. A zde také napsal jedno ze svých nejznámějších a nejpůsobivějších děl – Labyrint světa a ráj srdce. Komenský musel Brandýs a na-konec i Čechy opustit, ale dodnes jsou zde uchovávány památky na jeho pobyt.

Závěr turné opět patřil Ústí nad Orlicí. Na všech místech, kam jsme během našeho zájezdu zavítali, jsme se rádi opětovně shledali s milými posluchači. Ale tady, v Ústí, jsme celé tři dny měli svůj hlavní stan, hýčkáni a rozmazlováni ses. farářkou Lidmilou Kukuczovou, které tímto vzdáváme ještě jednou díky.

Markéta Hlasivcová
Literárně dramatický klub
Dialog na cestě

KALENDARIUM – SRPEN

14. 8. 1431 - K poslednímu vojenskému pokusu křížáckých vojsk (V. křížové výpravy) o vítězství nad husity došlo u Domažlic. Husitské vojsko (táboři, sirotci, pražané i jednotky Zikmunda Korybutoviče) pod vedením Prokopa Holého přitáhlo k městu a křížáci (dříve než se utkali se sjednocenými husitskými vojsky) se rozutekli při blížícím se chorálu písně Ktož jsú boží bojovníci. Politickým výsledkem bitvy bylo pozvání husitů na jednání basilejského koncilu.

14. 8. 1436 - Zikmund Lucemburský byl v Jihlavě přijat za českého krále [1436-1437].

14. 8. 1956 - Zemřel v Enzweihingen u Stuttgartu Konstantin von Neurath (* 2. 2. 1873 v Klein v Glatbach ve Württembersku) - německý diplomat, konzervativní a poté nacistický politik a říšský protektor. Jeho jmenování 18. března 1939 říšským protektorem Čech a Moravy mělo tomuto aktu dodat alespoň navenek žádoucí fasádu. Konzervativní aristokrat ze "staré školy" měl ujistit svět, že zabráním zbytku Československa jsou nacistické nároky uspokojeny. Se jménem Konstantina von Neuratha zůstane spojeno zavedení norimberských protizidovských zákonů, uzavření českých vysokých škol 17. listopadu 1939, perzekuce českého národa i počátky germanizace, a třebaže jeho koncepce byla odlišná od militantního K. H. Franka, nevzdoroval tlaku, který směřoval jak od Franka, tak z říše. 27. září 1941 byl donucen z Prahy odejít, fakticky do ústraní. Nahradil ho zastupující říšský protektor R. Heydrich. Mezinárodní norimberský tribunál ho uznal vinným ve všech 13 bodech obžaloby včetně zločinů proti lidskosti a odsoudil ho k 15 letům žaláře. Ze zdravotních důvodů byl v roce 1954 z vězení propuštěn.

15. 8. 1921 - Narodil se v Lounech Jan Frank Fischer - hudební skladatel, překladatel a publicista. Jako skladatel se soustředil především na hudebně dramatickou tvorbu. Napsal přes 120 scénických hudeb, desítky kompozic pro film a televizi.

17. 8. - 4. 9. 1421 - Sněm v Kutné Hoře prodloužil platnost působení prozatímní dvacetileté zemské vlády (zvolena na čáslavském sněmu) a vyslal nové poselstvo k litevskému velkoknížeti Vitoldovi. Poselstvo zadržel synovec opavského knížete Hanuš II. v Ratiboři a vydal je věrolomně králi Zikmundovi.

17. 8. 1916 - Zemřel v Martině Svetozár Hurban Vajanský (* 16. 1. 1847 v Hlbokém) - slovenský spisovatel, publicista a politik, syn národního buditele M. Hurbana. Pod pseudonymem Vajanský začal v roce 1873 přispívat do Národních novin, v nichž se později stal šéfredaktorem. Současně spolupracoval i s dalšími slovenskými časopisy. V 80. a 90. letech byl Vajanský nejvýraznější postavou a hlavním ideologem Slovenské národní strany. Na tvrdý národnostní útlak odpověděl houževnatou obranou svěbytnosti slovenského národa, programem Štúrovců a Memorandem slovenského národa z roku 1861. V roce 1879 vydal Vajanský básnickou sbírku *Tatry a more*, která dosáhla velkého čtenářského úspěchu. Později vydal i další básně, ale převážně psal prózu - romány a novely. Svým dílem se zasloužil o vznik slovenského společenského románu a slovenské literární kritiky.

20. 8. 1851 - Císař podepsal tři kabinetní listy: 1. Říšská rada získala statut osobního poradního orgánu císaře; 2. Vláda přestala fungovat jako kolektivní poradní orgán a jednotliví ministři měli být odpovědní pouze císaři; 3. Vláda byla vyzvána, aby zvážila realizaci oktrojované ústavy ze 4. března 1849.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nasycení pěti tisíců

Snad pro vás, děti, nebude obtížné poznat, které z následujících vět známého příběhu jsou pravdivé a které nikoliv. Jen u těch pravdivých se nacházejí správná písmenka do tajenky. Pokud si nejste jistí, najděte si šestou kapitolu Janova evangelia.

- Potom odešel Ježíš na druhý břeh Mrtvého moře. (M)
- Šel za ním veliký zástup. (Z)
- Učedníci lidí odháněli pryč, protože chtěli, aby si Ježíš mohl aspoň chvíli odpočinout. (P)
- Když se Ježíš trochu prospal, řekl Filipovi: „Tady máte peníze a jděte nakoupit chleba.“ (R)
- Filip odpověděl: „To nebude pro všechny stačit.“ (Á)
- Ondřej na to řekl: „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby.“ (N)
- Ježíš řekl: „Ať se všichni posadí!“ (A)
- Byly tam asi tři tisíce lidí. (E)
- Pak vzal Ježíš chléb, vzdal díky a rozdával jej sedícím, stejně tak i ryby. (M)
- Zbylo ještě dvanáct košů nalámaných kusů chleba. (E)
- Lidé, když viděli, co se stalo, chtěli Ježíše provolat králem. (N)
- Ježíš jim však řekl, že mají počkat ještě aspoň dva týdny. (O)
- Stalo se to brzy před velikonočními svátky. (Í)

(Řešení z minulého čísla: Pán Ježíš)

Jana Krajčířiková